

05

A

840

DISPUTATIONUM
GENERALIUM PHILOSOPHICARUM
PRIMA

De

PHILOSOPHIÆ
ORIGINE, VARIISQUE
PHILOSOPHORUM SE-
CTIS.

Deo omnis Sapientie autore adjuvante

In Incllyta VVittebergensi Academia Consen-
su Amplissimæ Facultatis Philosophicæ

PUBLICÆ PROPOSITA

PRÆSIDE

M. ABRAHAMO HEINECCIO
VVittebergensi,

RESPONDENTE

JOHANNNE TAGÆO

Spandoa-Marchico

*Ad diem 16. Decembr. In auditorio Veteri boris à
7. Matutinis.*

VVITTEBERGÆ,

Typis Iohannis Gormanni

M. DC. XV.

MAGNIFICIS, STRE-
nuis, & nobilitate Generis,
& antiqua & præclarâ authoritate simul,
multoque rerum usu peritissimis ac præstantissimis VIRIS
Mæcenatibus, amicis, & susceptoribus meis, summâ cum
observantiâ prosequendis.

Dn. FRIDERICO AC BARTHOLD
à DIERICKEN, Fratibus Germanis, Hereditarijs
in Falkenredâ & Paretz &c.

Dn. GEORGIO AC FRANZIO
ab Haken, Fratibus itidem Germanis in BUCHOVV
ac CARPZOVV Hereditarijs &c.

Dn. ANDREÆ à FALCKENREDEN
hereditario IBIDEM ET BORNIM.

Viris itidem Reverendis, & pietate & di-
gnitate, doctrinâ, variâ, eminentique virtutum emi-
nentiâ clarissimis.

Dn. DANIELI TAGÆO, PA-
stori in Falkenredâ & Karpzovv vigilantissimo, Parenti
meo dignè colendo.

Dn. DANIELI ZIMMERMANNO, IN
Kartzovv & Priort Pastori dignissimo, Adfini meo
summo honore prosequendo.

Dn. JOACHIMO TAGÆO, PASTORI
in Ziten spectatissimo, Fratibusq; reliquis eruditionis
laude eminentissimis.

In felicissimum Novi anni auspiciam, debitæ
gratitudinis Testimonium, suiq; commenda-
tionem dedicare ac offerre voluit.

Johannes Tagæus Spand.-Marchicus.

05 A 840

CUM DEO
DISPUTATIONIS
DE ORIGINE PHI-
LOSOPHIÆ.

PRÆLOQVIVM.

*V*trum bonum addecere, quæ sunt
contemplari, rursusq; obire quæ oportet
congruq; sunt vitæ hominis, digna
observatu Platonis ac Aristotelis est
sententia; & verissimè juxta Cic. l. 2.
de finibus, Ut equus ad cursum, ad a-
randum bos, ad indagandum canis, sic
homo ad duas res, ad agendum & intel-
ligendum, natus est. In hoc ipso verò em. ducem se So-
phia exhibet, cui meritò nomen hoc maximum, latissimum,
& honoratissimum tribuitur. Nec incommode σοφίαν ἄριστον
σέβασμα quod est veneror, honoro, deducimus; Ipsa enim
non solum honore digna, verum & cultores suos reddit hono-
rabilissimos, ut qui contemptis rebus quas vulgus magnifa-
cit, & admiratur, contemplationi, & actioni honestæ dedi-
ti, omnium admirationi sese exponunt, & honore reddunt
dignissimos. Neq; diffitemur quod hujus possessio vix huma-
na videatur, & cognomen sapientis soli Deo conveniat, ideoq;
ambitionis vitandæ causâ sapientia cultores se potius Philo-
sophos quàm Sophos dicere voluerunt cum Pythagora. Hodieq;
(relictis tum generalibus, tum specialibus ejus acceptationibus)
nihil est aliud quam Habitus intellectualis sapientia &

prudentia constans. *Velut alij*: Habitus animi, ductur
 lucis naturæ inventus, ad animæ functiones proximè
 perficiendas, quo intelligimus ea omnia, quæ Deus in
 hoc universo vel contemplanda, vel ad vitam rectè in-
 stituendam agenda proposuit, *eamq; tantò nos magis a-*
mamus, quantò nos Deo similiores reddit. Nobis enim. & il-
 lud Seneca in libr. de Moribus dictum: Omnia impedimen-
 ta dimitte, & vaca benè mente ad Philosophiam: & i-
 terum. Ad Philosophiam totam mentem converte, huic
 alside, & hanc cole, & tunc ingens intervallum erit in-
 tertè & homines. Omnes mortales antecedes, & Dij
 non multum te antecedent. *Quibus admoniti, ipsa digni-*
tate Philosophiæ adducti, disputationibus aliquot generali-
bus, de ejus causis, cum illius amatoribus candidis & benevo-
lis deinceps publice agere, D.V. constituimus, atq; hac prima:
de causa ejus efficiente disquirendum sumimus, divino fre-
ti auxilio.

Thesis I.

D
 E causa itaque Philosophiæ efficiente seu origine Philoso-
 phiæ disquirentes, nullatenus eum Cornelio Agrippa, ho-
 mine etiam in scientias utilissimas maxime injurioso.
l. d. Vanit. scient. c. 1. ad antiquum illum serpentem philoso-
 phiæ inventionem deferimus, idque ex sententia Ophitarum
 Hæreticorum, qui propterea serpentem in sacris coluerint, quod
 in Paradiso virtutis cognitionem induxerit. Neque eum Thamo
 Ægyptiorū Rege, *Theuto* (sicut ipse narrat) humano generi infen-
 sissimo Dæmoni scientiarum inventionem assignamus; Neq; et-
 iam quod citatus autor Cornel. Agrippa magis sentire videtur,
hominibus & quidem pessime generationis filijs nrm. Cain.

II. Esto enim quod Grammatici, NONNULLI perverſi, Poe-
 te Vaniloqui, Mendaces Historici, Litigiosi Dialectici, somniatores.
 Physici, portentosi Metaphysici, sacrilegi Arithmetici, Jactatores Geo-
 metrie, fallaces Astronomi, lascivi Musici, erronei Cosmographi, Ethici:

mo-

morosi, Politici iniqui : Numne propterea totam philosophiam non nisi à malis adinventam dicamus? Aut num abusus rei optimæ, bonitatem ipsius planè auferet? Dicamus potius cum Salomone Prov. c. 26. v. 9. sicut spina in manu ebrij, sic & parabola in stultorum.

III. Quocirca non totum sacris oraculis, quam ipsa philosophia saniori edocti, nihil perversi nihil mendacij, nihil vani in philosophia reperiri asseveramus : licet inveniri hæc omnia possint in philosophis, sed ipsam in se esse optimam, nec ab alia aliqua causa, quã bona sumere originem. Quam idcirco generalem & universalem nullam dicimus aliam quam D. T. O. M. qui unus sapiens vehementer metuendus, in folio suo sedet : Dominus ipse creavit sapientiam ac vidit, illamque dinumeravit, & effudit super omnia opera sua, ac super omnem carnem pro Munificentia sua, atque hominibus illam amantibus exhibuit, omnis sapientia à Deo manat, & cum eo est in perpetuum, Syr. I. v. 1. & s.

IV. Hinc se sapientissimum quæstionibus ostendere voluit ex naturâ & philosophiâ petitis Job c. 37. & 38. Et sapientia Salomonis ab ipso Deo ad petitionem illi donata, confertur cum sapientia filiorum Orientalium & Ægyptiorum, maximeq; in eo deprædicatur I. Reg. 4. v. 33 quod locutus sit de arboribus & Cedro, quæ est in Libano, ad Hyssopum quæ egreditur de pariete. Locutus sit de animalibus & de reptilibus & piscibus. Ex quibus omnibus, ne plura à plurimis fusius deducta adducamus, firmiter concludimus Philosophiam à Deo profectam, in Deo esse archetypam, suppliciter adorandam & laudandam ex hoc nunc & usque in seculum.

V. Et cum omne bonum communicivum sui sit, DEUS noster, qui solus sapiens, cujus sapientia increata, independens, absoluta, perfectissima, infinita, tota simul, hanc non sibi reservare voluit, sed ejus imaginem creaturis communicavit, à quibus agnosceretur, & celebraretur; Illas propterea non modo organis ad sui sustentationem & defensionem necessarijs, sapientissimè efformavit; sed ipsum HOMINEM ad imaginem suam creando Masculum & Fœminam, sapientia exornavit eximia, summaque rectitudine ac harmonia in omnibus potentijs animæ, ut sic sapientia Protoplastorum, cujus non minima pars fuit rerum naturalium ac actionum honestarum notitia, quam nos Philosophiam dicimus, ipsis non infusa sed INNATA fuerit, licet diuturniori exercitatione acquiri major potuisset. Clar. Doct. Meisn. d. 1. Anthrop: q. 5.

VI. Et ab his ipsis imperfecta quamvis (utpote qui perfectitudinem per lapsum eheu tristissimum amiserant) posteris fuit tradita, dum n. Adam ad imaginem suam genuit filios, non ipsam imaginem divinam congenit, sed vix rudera quæpiam, quæ **NOTITIAS NATURALES** dicimus, vel principia nobiscum nata, ex quibus Patriarchæ, tum propter situm regionis in quâ vixerunt, tum propter corporis constitutionem, cum deniq; vitæ modum, & longitudinem philosophari potuerunt rectius ac promptius, & scientias amissas restaurare, adeoque q. novas invenire, unde *Patriarchas omnes in philosophia excelluisse tuto affirmari possumus.* Imò & post diluvium Noah qui cum filijs annuo spatio inter omnis generis animalia versans, naturas illorum intimè perspicere potuit, in philosophia utique maximè excelluit.

VII. Quo v. magis illam incrementa sumpturam videbatur eotamen *perversitas ac malitia hominum corrupti vehementius*, ita ut ipse Deus, justissima ex ira commotus hominum linguas confuderit, Gen. 11. Esa. 34. quæ **LINGUARUM CONFUSIO** nunquam sat deploranda, inter cætera mala quæ hominum generis peccatis commeritum philosophiæ detrimentum attulit maximum. Donec de die in diem inter gentes linguis divisas deficere & planè obliterari cœperit, inque summam ignorantiam demersæ sint, eaq; sanior vix inter paucos reservata fuerit, accedente Diaboli astutia, ac versutia, pro veris falsa, pro vera sapientia errores quamplurimos subministrando.

IX. Attamen cum **VERITAS** seu Igniculus *delitescere omnino non possit*, ita omnibus temporibus, inter omnes populos quidam scientiæ cupiditate adducti, res naturales inquisierunt, & quod rectam præscribat ratio solum agendum esse decreverunt. Hinc in sacris laudatur *sapientia Egyptiorum*, in qua eruditus fuit Moyses Act. 7. v. 23, *Chaldaeorum*, in qua informati Daniel, Hania, Misael & Azaria. Laudatur *sapientia filiorum Orientalium* 1. Reg. v. 30. Et celebres adhuc sunt propter philosophiæ culturam *Persarum Magi, Egyptiorum & Chaldaeorum sacerdotes, Indorum Gymnosophista, Brachmani & Sameani, Gallorum Druidæ, Græcorum & Latinorum Philosophi.* Ut ita ipsa philosophia inter Hebræos conservata, ab his ad Ægyptios, ab Ægyptiis ad Chaldæos, à Chaldæis ad Persas, ab his ad Græcos, à Græcis ad Arabes & Latinos, à Latinis ad nos denique & nostra pervenerit secula, atq; locus hodie vix reperi-

ri potest

ri possit ullus, ubi non philosophiæ nomen clarum sit. Felicissimè n. hæc ipsa sicut & cæteræ artes per scripturam, & imprimis Typographicam, propagata est.

IX. Unde hæc vel obiter venit disquirenda quæstio; *An etiam philosophia Patriarcharum, literarum monumentis consignata fuerit; & num etiam ante diluvium literarum usus fuerit?* Joseph. l. i. Antiquit. Judaic. c. i. ante diluvium duas erectas fuisse columnas unam latericeam, alteram lapideam annotat, quarum hanc ipse quoque viderit, cui cælorum stellarumque motus seu Astronomia ab antediluvianis inscripta fuerint, eo fine ut cū cognoverint, mundum tum ab aquis, tum ab incendiis decrementi aliquid perperesurum, alterutra tamen illarum illæsa reservaretur atq; integra. Verum quid de hoc ipso statuendum, penes audientem sit iudicium. *Scripturam antiquissimam esse non est dubium: Imò etiam ante Moysis fuisse tempora: sed Patriarcharum tempore, ut qui longeviores non ita frequentissima; Usurpata tamen, atque inter alias atque alias gentes tardius introducta, imò sæpius etiam immutata, de quibus plurib. Historicos & Grammaticos inter se concertantes audias.*

X. Ingens artificium, maximumq; Dei beneficium **TYPGRAPHIA** est ars omnium artium conservatrix & propagatrix inventum Germanorum, ut a h. Johannis seu ut Polyd. Verg. Petri Fausti civis Moguntini: ut pleriq; *Johannis Gottebergij Argentoratensis, circa anum Christi 1440. teste Polyd. Vergil: l. 2. de Invent. rerum c. 7, Ex Germania v. postmodum in alias regiones, Italiam imprimis ab Halrico Hann/ Xysto Raisio delata circa anum Christi 1457. ut refert Aventinus l. 17. Annal: Minimè verò cum Haariano Junio. Batavis aut Indis primam ejus Inventionem assignamus, siquidem illa quæ de Laurentio Johanne a dituo. Harlemensi, & furto Johannis Fausti narrantur, veritati hæc sunt consentanea. Indorum v. impressura, cum Typographia nullum penè habere dicitur convenientiam. Etsi vel maximè, ad Germanos tamen ab illis delatam vix probabile.*

XI. Sed de his obiter: Ad Philosophiam Philosophosque revertimur, missis que Chaldæorum, Ægyptiorum, Persarumque Philosophia, de hac ipsa qua ad nos à Grecis devenit, aliquid agemus fusiùs. Hæc enim ut gens est verustissima, ita omni quoq; tempore inter illam scientiæ inventi fuere cultores & cupidi, unde & a plu-

plurimis sed falsò scientiarum illis assignatur inventio: Dicen-
dū porius quod ipsi vel maximè rerū naturalium stabiles vicissi-
tudo cognoscentes, atque honestatem in actionibus amantes,
eorum admiratione ducti, sensu observarint, memoria commenda-
rat, diuturnaquè experientia confirmati, universales conclusiones de
rebus tam Theoreticis quàm practicis produxerint, sæpiusq; discē-
di causa ad alias gentes Ægyptios Chaldaeos & c. profectos esse,
eosque à quibus acceperunt sapientiam tanti fecere, ut in nume-
rum Deorum Dearumque retulerint. Sicut de his legi potest,
Natal: Comes in Lib. 10. Mythiolog.

XII. Ac quandoquidem Veritas in se simplicissima & unica,
inter veteres tamen Philosophos, puta Thaletem, Anaximandrū,
Anaximenem, Anaxagoram, Archelaum, Pythagoram, Xeno-
phanem, Parmenidem, Melissum, Zenonem, Empedoclem, Ocel-
lum Timæum, Philolaum, Arthyram, Socratem, Platonem, Speu-
sippum, Xenocratem, Aristotelem, Theophrastum & c. tum il-
lorum Interpretes, hodiernosque etiam Philosophos non fuit,
neque est similis eademque de eadem re sententia, sed in diver-
sas abiēre SECTAS, eò deducti tum ob rerum difficultatem,
intellectus humani imbecillitatem, & pravitatem Multum enim
hic fecit ambitio, φιλοτιμία, emergendi cupiditas ejusque ge-
neris vitia alia, imo & Diaboli seductio. Ex v. ut notat *Perer: l. 4.*
Com: phys: nomen sunt adeptæ vel à tempore in quo maximè flo-
ruerunt, vel ab autore, qui eā instituit, vel ab autoris patria, vel à
Loco ubi Philosophati, vel ab aliqua actione inter docendum
adhibita, vel à genere vitæ, vel à disciplinis, in quibus maximam
impenderunt operam.

XIII. Et ne speciatim omnes & particulares enumeremus se-
ctas, sed illustriores & quæ plures sectatores habuere, illæ com-
modissimè ut mihi videtur, statuuntur ratione temporis in ge-
nere triplices: ANTIQUA, MEDIA & NOVA. Neq; n. hic nobis
quæstio est, de secta Saducæorum, Phariseorum, Sacerdotum,
Scribarum, Essæorum inter Judæos & c. qui ut in quæstionibus
Theologicis & explicatione legis controversi, sine dubio & de
rebus naturalibus inter sese dissenserunt: Solùm de Græcorum
philosophorum sectis, & quæ nostra ætate vigent agemus. In
quibus verò recensendis non singula illorum dogmata, sed po-
tiora tandem enumerabimus idque paucissimis.

XV. In ANTIQUA secta duo potissimum fuere philo-
 phorum generâ; JONICUM & ITALICUM; à loco in quo do-
 cuerunt denominata Et illa quidem à regione Græciæ JONIA
 autore *Thaleta Milesio* cujus tanta deprædicabatur sapientia, ut tri-
 pes, seu mensa aurea à piscatoribus reperta, cum hac inscriptione
 sapienti Græcorum detur, ex oraculo Apollinis Thaleti tradenda
 fuerat, videatur *Diogenes Laert. l. r. de vit. phil.* Dicitur quod res, na-
 turales in eis ipsis ut sensui objiciebantur consideraverit, & in
 observando siderum cursu diligentissimus, unde & hoc nomine
 maximè celebris, quod Jonibus obventuram Eclipsin prædixe-
 rat. Mundi principium statuit, omniaq; fieri ex aqua asseruit, ma-
 gnâque loquendi libertatem præ Pythagoricis adhibuit. *Secta-*
tores habuit Anaximandrum, Anaximenem, Anaxagoram, Arche-
 laum, qui primus dicitur Philophiam Athenas transtulisse, &c.

XVI. ITALICI ab Italia dicti in qua primus illorū autor *Pytha-*
gorus ejectus è patria docuit. De ejus v. patria an Samia fuerit sicut
 Jamblichus voluit, an Tyria sicut Neanthes, an Tyrrhenia ut
 Aristarchus sentit, an Syria ut Eusebius, alios quibus multum in-
 terest, concertare relinquimus. Nobis sufficit peculiaris sectæ au-
 torem fuisse, *magnæ autoritatis apud suos auditores*, ut quibus illud
αὐτὸς ἐφα sufficiebat, unde etiam de eo æstimando diversæ erant
 sententiæ, alij ipsum Pythium, alij Hyperboreum Apollinem, alij
 unum ex Dæmonibus qui Lunam incolerent putarunt. Quod
 primū *σοφίας* nomen in *φιλοσοφίας*, neque se sapientem, sed
 studiosum sapientiæ dicere voluerit, ex superioribus constat: Ma-
 thematicis numeris & Magnitudinibus in primis deditus, unde
 & Aristoteles I. Met. c. 5. Pythagoricos dicit primos operam Ma-
 thematicis dedisse, sicut & ipsi numeros fecerunt principia rerum
 naturalium: Hinc menti attribuerunt Monadem. scientiæ dya-
 dem, opinioni triadem, sensui tetradem. Nimium multa hic ag-
 glomeranda essent, si singulas ejus de rebus singulis vellem pro-
 ponere sententiâs. Quæ de ejus *μετεμψυχώσῃ*, Magia, &c. alio loco
 reservamus, & videri interim possunt apud Cælium Rhodiginū
 in *Lectio. antiquis. Picolom. in grad. civilibus & reliquos. Secta-*
tores habuit Theanam uxorem, Theleachin filium, Empedoclē,
 Epicharmum, Architam Tarentinum &c.

XVI. Referunt huc alias adhuc duas sectas *Eleaticam*, & *Cynicam*, sed nullum dubium, quin hæ ex istis prioribus habuerint originem neq; adeo multum dissenserint, & ut speciatim de his aliquid dicamus. *Eleatica secta* ad Zenonem & Parmenidem Eleateses refertur, qui libertate quadam assumpta in nonnullis à Pythagoricis dissentire incoeperunt, præ cæterisq; disciplinis Philosophiæ Logicæ imprimis dedere operam; De *Cynicis* dicit Joh. Francisc. Picus Mirand. l. i. doct. de Vanit. gentium p. 484. à vitæ specie & similitudine dicti sunt Cynici, & paulò ante: *Cynici* nimiam libertatem, ne temeritatem dixerim unumquemq; ad latrandi, unde caninum derivavit nomen, ab eodem Socrate duxisse originem si possent ostendere, bene sibi ipsis actum esset, *Picol. grad. 9. civil. Phil. c. 18.* Cynici dicit, adeo voluptatem spreverunt, ut satius duxerint insanire, quam voluptate perfundi. Volunt alij ipsam Cynicam sectam ex Jonica Thaletis duxisse originem. De secta Antiqua hæc dixisse sufficiant. Si quæ præterea nominari possint utpote *Cyrenaica*, *Megarica*, non tam novarum sectarum, quam earundem alijs nominibus prolatarum, & ab alijs autoribus deductarum sunt nomina.

XVII. *MEDIA secta* ex hisce desumens originem primò generaliter nobis dividenda videtur, in *Dogmaticam*, *Scepticam*, *Empiricam* & *Mixtam* (quamvis non diffitemur quod hæc distinctio suo modo etiã superioribus attribui possit) & ita quidem dividitur ex diversitate assensus quæ de rerum veritate haberi posse statuebant. *Dogmatici* dicebantur, qui de rebus, certam haberi & proponi posse veritatem æstimabant. *Sceptici* qui contemplantes nulli assensum præbebant, sed de omnibus dubitandum potius judicabant. *Empirici* omnia sensibus & experientia subijciebant; *Mixti* v. qui inter Dogmaticos & Scepticos mediam obtinebant sententiam, & de nonnullis dubitandum, nonnullis v. certum assensum præbendum esse judicabant. Speciales autores non addimus cum maxime inter subsequentes Philosophos viguerint.

XIIX. Inter hos n. Philosophia studium quadripartito divisum, & quatuor exortæ sectæ adhuc celeberrimæ puta *Academicorum*, *Stoicorum*, *Peripateticorum*, & *Epicuræorum*. Et hi sæpissimè in una eademq; civitate docuerunt. Sicuti ex Actis cap. 17. patet. ubi Athenis cum Paulo quidam Stoicorum & Epicuræorum Philosophi conflictan-

tur.

tur. Secta *Academica* primò ponitur, nomenq; ipsi volunt, inditum ab *Academo* patritio Atheniensi, qui nemus quoddam suburbanum in quo docuerat *Plato*, Philosophis donaverat, & certè vel maximè *Plato* illius sectæ autor est, qui secutus præceptorem *Socratem*, unde & *Socratica* & *Platonica* secta dicitur, fuitq; hæc ut veterior, ita & purior: Sectatores numerantur *Speusippus*, *Xenocrates*, inter eosq; discipulos in printis claris *Aristoteles*. *Media Academia* successit autore *Arcefila*, ut notat *Laert.* l. 4. verum hæc non admodum diuturna, ut n. dubitare incœperat, ita *tertia* insecuta, quæ omnem planè certitudinè sustulit, nihilq; certè posse sciri asseruit, imo nec sensibus credendum, in qua connumerantur *Anaxarchus*, *Antisthenes*, *Pyrrho* *Eliensis*, unde & dicti *Pyrrhonici*. *Picus* quartam & quintam *Academiam* statuit, quia alia alijs majorem certitudinè minoremq; defenderint.

XIX. *STOICA* secta ἀπὸ τῆς σόας, à porticu nomen obtinuit, quod ut scribit *Coel.* *Rhod.* lect. *Antiq.* l. 10. c. 25. & l. 25. c. 30. in templorum porticibus obversari consueverint, ut habitaculi sanctitate admoniti, non temere aliud quam divina cogitarent, illius autor statuitur *Zeno Cyticus*, sectatores *Cleanthes*, *Chrysippus*, *Sphæreus*, *Theocritus*, *Carneades*, *Clitomachus*, eique etiam sectæ adhæsit *Cicero*, uti ex illius scriptis cognoscitur, summam operam posuerunt in conquirenda *Logica*. Unde & illorum libri *Logici* citantur per plurimi à *Laertio*, illam tamen proposuerunt minus perfectam, intricatam, usuiq; non ita commodam. Dogmata illorum plurima de summo bono, de affectibus, de virtutibus &c. apud *Piccolom.* videas in grad. *Phil. civil.* Sed hæc & similia plurima ut sublata, ita optandum esset, ut quod de *fatali necessitate* introduxerunt dogma plane non usurparetur etiam ab illis, qui in media vivere volunt *Ecclesia*. At omnia necessariò fieri ex immutabili divina providentia, quid aliud est quam fatalem necessitatem *Stoicorum* introducere.

XX. Tertia secta *PERIPATETICA* ab *Aristotele* *Stagyrita* *Platonis* per 20. annos auditore introducta, à deambulatione quæ in docendo adhibita, quod Græci dicunt περιπατήν nomen obtinuit, & cum reliquæ vel planè ignorarentur, hæc tamen inter sectas hæc nostra ætate celeberrimas potissima est, ob quod de illa dicendum in sequentibus erit fufius. *EPICURÆA* quarta ab autore *Epicuro* quodam ita dicta

omniaque sine certa providentia temerè fieri statuerit, animam mortalem iudicavit, summum hominis bonum in voluptate corporea collocavit, & quæ istorum potentiorum, atq; absurdissimorum absurda alia. *Inveniuntur tamen qui hæc de Epicurea secta nõ per omnia vera concedunt, & sane hæc omnia de Epicuro: cujus vita lib. 10. apud Diog. Laer: describitur vera non esse, apertè colligitur, cum is describeretur frugalissimus, & voluptati non corporis, sed animæ inhiasse. Priorem igitur, siq; etiam olim vel hodie adhuc aliquot habeat alleclas, non tam hominum quam de grege porcorum statuimus.*

XXI. Ad sectam deniq; **NOVAM** accedimus, quam ita dicimus, non quod vel hodie vel heri nata sit, sed quod reliquis penè omnibus deletis hoc nostro tempore adhuc vel maximè vigeat. Hæc v. ab alijs numerantur aliter atq; aliter. *Sunt qui quinque ejus ponant species. Aristotelicam seu Peripateticam, 2. Scholasticam & hanc vicissim vel Thomisticam vel Scotisticam. 3. Philippæam. 4. Ramæam. 5. Lullianam, quibus addendi videntur Fratres crucis Rosæ, qui & hodie novam importare philosophiæ rationem intendunt. Verum cum Scholastica & Philippæa ab Aristotelica parum differant, & utraq; Aristotelem sibi habeat propositum, à cujus principijs discedere noluit, ita has duas cum ipsa Aristotelica connectimus, duasq; adhuc adjicimus Ramæam & Lullianam cum peculiare sectas ipsi velint constituere. De fratribus Crucis Rosæ, dies & tempus quid statuendum declarabit. De istis v. in hac disputatione Colophonis loco hoc unicū quæremus, Cuius potissimum assentiendum sit? Et quanquam hoc ipsum odiosum sit, cum quælibet assertores & defensores habeat acerrimos, tamen si pro veritate standum hujus non poenitet esse sententiæ, *Aristotelis Philosophiam non modo præ veteribus esse optimam, sed inter hodiernas quoq; veritati magis consentaneam, optima Methodo digestam, ex solidis principiis rationibus atq; argumentis extractam, terminorum ac phrasium proprietate, perspicuitate ac soliditate clarissimam, cui propterea vel maximè assentiendum, à qua reliquæ lucem accipiant, atq; sine causa ab ipsa dissentiant, ut illud fusius cum Deo & die in sequentibus disputationibus declarabimus, in quibus speciatim de sectis hisce novis nobis agendum erit, idque aliquantum fusius. Hæc hic dicta sufficiant,**

F I N I S.

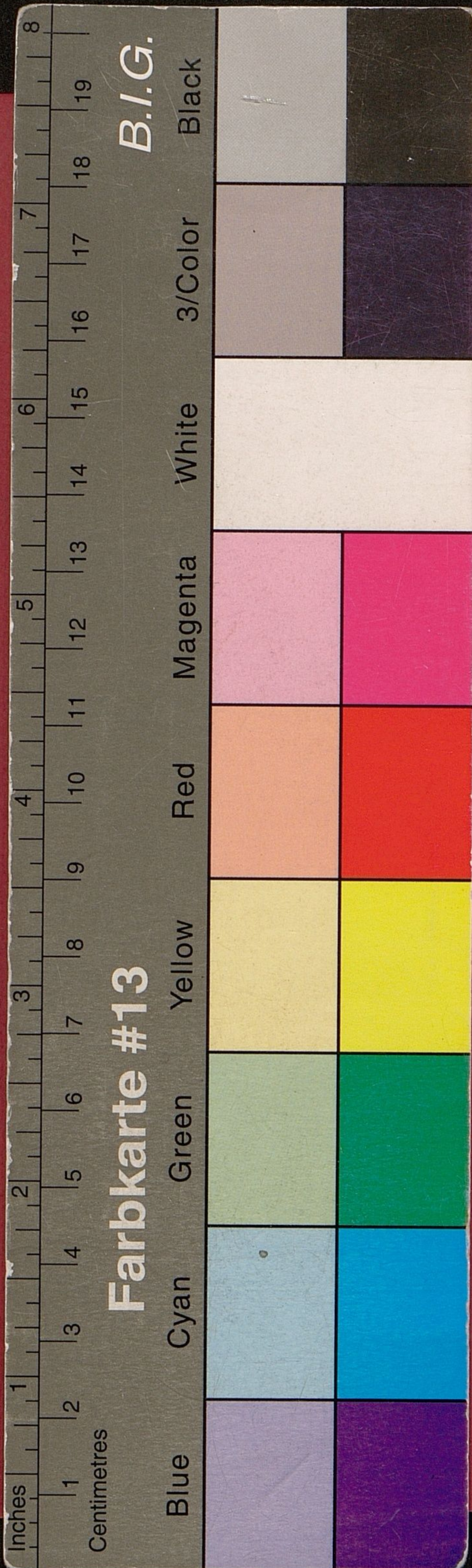
05 A 240

ULB Halle 3
003 768 228

10. A

DISPUTATIONUM
GENERALIUM PHILOSOPHICARUM
PRIMA
De
PHILOSOPHIÆ
ORIGINE, VARIISQUE
PHILOSOPHORUM SE-
CTIS.

Deo omnis Sapientiæ autore adjuvante
In Inclÿta VVittebergenſi Academia Conſen-
ſu Ampliſſimæ Facultatis Philoſophicæ
PUBLICÆ PROPOSITA
PRÆSIDE
M. ABRAHAMO HEINECCIO
VVittebergenſi,

RESPONDENTE
JOHANNÉ TAGÆO
Spandoa-Marchico

*Ad diem 16. Decembr. In auditorio Veteri boris à
7. Matutinis.*

VVITTEBERGÆ,
Typis Iohannis Gormanni

M. DC. XV.